

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Νικ. Λάσκαρης

Ο μύλος της έριδος

Μουσική: Ανδρέας Σάϊλερ

Κωμειδύλλιον

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1895 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 10 (1895), σ. 273-298

Ο ΜΥΛΟΣ ΤΗΣ ΕΡΙΔΟΣ

ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Παρασταθὲν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Ὀλύμπια»
κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1892.

[Τῷ φίλῳ Τάσῳ Μπραχάλη]

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, γέρων γεωργὸς
ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, θυγάτηρ του
ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, γέρων γεωργὸς
ΓΙΩΡΓΟΣ, υἱὸς του
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, δικηγόρος
ΑΝΔΡΕΑΣ, ἐργοδηγός, φίλος του

ΠΡΩΤΟΙ ΔΙΔΑΞΑΝΤΕΣ

Νικ. Ζάννος
Χαρίκλεια Ταβουλάρη
Παν. Σταματοπούλος
Ἐδμ. Φύρστ
Γρηγ. Σταυρόπουλος
Ἀθ. Περίδης.

Ἡ σκηνὴ ἐν Μύλοις τῆς Ἀττικῆς.

(Τὰ ὄματα ἐτοπίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρχιμουσικοῦ
τῆς Φρουρᾶς κ. Ἀνδρ. Σάϊλλερ)

Ἡ ἐσχατιὰ τοῦ χωρίου ἐν ᾧ ὑπόκειται ἡ σκηνή. Ἀριστερᾶ ἡ οἰκία τοῦ Κύρ-Νικόλα χθαμαλὴ καὶ ἀγροτικοῦ ῥυθμοῦ. Δεξιᾶ καὶ ἀκριθῶς ἀπέναντι τῆς τοῦ Κύρ-Νικόλα ἡ οἰκία τοῦ κύρ-Θανάση, διώροφος, μετ' ἐξωτερικῆς ξυλίνης κλίμακος ληγούσης πρὸς τὰ ἄνω εἰς ἐξώστην κεκαλυμμένον ὑπ' ἀναδενδράδος. Εἰς τὸ βάθος σεσαθρωμένος μῦλος ἄνευ πτερῶν. Δεξιᾶ καὶ πρὸς τὸ βάθος μικρὰ μαρμαρίνη κρήνη.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ἐξερχομένη ἐκ τῆς πρὸς ἀριστερὰ οἰκίας τοῦ πατρὸς τῆς.
ἐνδακρυς καὶ κρατῶσα ὕδριαν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Ἄχ! Δὲν εἶναι ζωὴ αὐτὴ! Ἔμερα-νύχτα ἐστὶ δουλειὰ καὶ τὸ βράδυ γκρίνζαις καὶ φωναῖς. Καὶ νᾶταν τὸ βράδυ μόνον, ὑπομονή... ἔχουμε καὶ τὰ τυχερά, βλέπεις! Ὅποτε τοῦ καπνίσει, ἔρχεται καὶ ἀρχίζει, λὲς καὶ τῆς πῆρε ἔμεροκά-

ματο! "Αχ! νά, τώρα πάλι, δέν είναι δυώ λεπτά ποῦ ἦρθε καί μ' ἀρχίνησε, σ'ἀμπως φταίω γ'ὼ ποῦ 'πῆγε καί ξεφύτρωσε 'στῆ μέση ἐκεῖνος ὁ παληόμουλος! Γκρινιάζει αὐτός μέ τόν κύρ-Θανάση καί ξεσπάει σέ μένα ἤ γκρίνια! . . . Ἀλλά μήπως δέν τραβᾷ τὰ ἴδια καί χειρότερα κι' ὁ Γιῶργος ὁ καυμένος ἀπ' τόν 'δικό του τόν πατέρα . . . Πῶς τόν λυπᾶμαι! . . . "Αχ! 'μπρός 'στὰ 'δικά του βάσανα, ξεχνάω τὰ 'δικά μου! . . . Τραβάει τόσα καί τόσα ὁ καυμένος, γιά 'μένα . . . κι' ὅλ' αὐτὰ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ παληόμουλου ποῦ νᾶταν μαύρη ἡ ὥρα κ' ἡ στιγμή ποῦ βρίσκουνταν 'κεῖ πέρα! . . . Λές κι' ἀντι σιτᾶρι ἀλέθει γκρίνιες καί φωναῖς. . . Τί δυστυχία! Τί κακό, μέ τὸ πείσμα ποῦ βάλανε οἱ γέροι! Νᾶκαναν καί δουλειά, δέν ἔσκαζα, οἱ δικηγόροι θὰ τόν φᾶν', ἀν δέν τόν ἔχουν φάει ὡς τώρα. . . "Αχ! κι' ὅλα αὐτὰ γιά νά βασανίζουν ἐμένα καί τόν Γιῶργο, τόν καυμένο! . . . Καί νά ἰδῆς σήμερα ποῦ δέν τόν εἶδα διόλου . . . ποιοὺς ξέρει τί νά γίνεται! . . .

[Προχωρεῖ πρὸς τὴν κρήνην ὅπου ἐναποθέτει τὴν ὑδρίαν της. "Αδουσα ἀριθμ. 2]

Ἡ καρδιά μου μέ πονεῖ,
τρέχουνε τὰ δάκρυά μου
καί μοῦ σβύνετ' ἡ φωνή
σάν δέν εἶν' αὐτὸς σιμά μου.

Μοῦχει κάψει τὴν καρδιά,
μοῦ τὴν ἔκανε κομμάτια,
μέ τὰ λόγια τὰ γλυκὰ
μέ τὰ μαῦρά του τὰ ἴματα.

Δυὸ λογάκια νά μοῦ 'πῆ
τὸν παράδεισσ μ' ἀνοίγει,
κι' ὅταν πειὰ δέν μοῦ μιλεῖ
τὸ μυαλό μου πάει νά φύγη! | δὲς.

Κι' ἄλλο δέν γυρεύω πειὰ,
παρὰ γέρνωντας σιμά του
νά εὐρίσκω γιατρεῖα
μέ τὸ γλυκοφίλημά του!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ καὶ ΓΙΩΡΓΟΣ

[*Ο Γιωργος περὶ τὸ τέλος τοῦ ᾄσματος τῆς Γιαννούλας ἐξέρχεται εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας του ἀκροώμενος περιπαθῶς].

ΓΙΩΡΓΟΣ, ἰδία. — Ἡ καυμένη ἡ Γιαννούλα, τί ἀγάπη ποῦ μοῦ ἔχει! . . . [τῆ Γιαννούλα | Ψίτ! . . . Ψίτ! . . .

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, στρεφόμενη. — Γιωργο! . . .

ΓΙΩΡΓΟΣ, κατερχόμενος ἐσπευσμένως. — Δύο ἡμέραις ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, λαμβανομένη τῶν χειρῶν αὐτοῦ. — Ἐγὼ ὅμως σὲ εἶδα χθὲς ποῦ πήγαινες ἔς τὴ χώρα, μὰ σὺ ὅμως εἶχες, φαίνεται, τὸν νοῦ σου ἄλλοῦ καὶ οὔτε καὶ ἐγύρισες νὰ μὲ ἰδῆς

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Ἐστὴ χώρα πήγαινα γιὰ τὴ δουλειά μας . . . μὰ σένα εἶχα πάντα εἰς τὸν νοῦ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, μετὰ παραπόνου. — Ναί! . . .

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Δὲν μὲ πιστεύεις; ! . . . Ἄχ! κακιά ποῦ εἶσαι!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Μὰ γιατί δὲν γύριζες νὰ μὲ ἰδῆς;

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Μὰ λές νὰ τῶκανα ἐπὶ ταυτοῦ;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Ἐέρω κ' ἐγώ! . . .

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Δὲν ἔξερεις αἶ; . . . Γιατί δὲν γύριζες λοιπὸν καὶ σὺ νὰ μὲ ἰδῆς πρωτύτερα ποῦ ἤμουνα ἔς τὴ σκάλα;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Λές νὰ σὲ εἶδα καὶ νὰ μὴν ἐγύρισα ἐπίτηδες;

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Ἐέρω κ' ἐγώ! . . .

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Ἄχ, Γιωργο μου, τὰ λόγια σου πῶς μοῦ τρυποῦνε τὴν καρδιά . . . Γιατί μὲ βασανίζεις;

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Ἄμ, τὰ δικά σου τᾶχατε τὰ λόγια δὲν μὲ σφάζουν; Πάψε πειά. . . μὲ φτάνουνε τὰ βάσανα καὶ οἱ καυμοὶ ποῦ ἔχω γιὰ σένανε, Γιαννούλα! . . .

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Τὸ ἔξέρω, Γιωργο μου, τὸ τί τραβάς . . . Τὸ ἔξέρω . . . ποῦ νᾶταν μαύρη ἡ στιγμή ποῦ βρίσκουνταν ὁ μῦθος! . . . Αὐτὸς εἶναι ὁ αἴτιος τῆς συμφορᾶς μας!

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Ἄχ! Ναί, αὐτός! . . . Μὰ ἔννοια σου, Γιαννούλα μου, καὶ ὄλα θὰ περάσουν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Θὰ περάσουν! . . . Ἄμ, δέ! . . . Καλὸ ἦταν νὰ μὴ πήγαιναν οἱ γέροι μας ἔς τὰ δικαστήρια τοῦ τόπου μας. . . μὰ ὅμως καὶ μπλεχτήκανε, ξεμπερδεμὸ δὲν θάχουν. Ἐέρεις δά, τὰ δικαστήρια τί γλυγοράδα ποῦχουν. Ἄχ!

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Μὰ μὴν ἀπελπίζεσαι δὰ καὶ σὺ τόσο!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Κι' ἂν ὑποθέσωμε ὅτι θὰ τελειώσῃ γλήγωρα αὐτὴ ἢ ὑπόθεσις, θαρρεῖς πῶς θὰ ἴμοιιάσουνε οἱ γέροι; Αὐτοὶ τρώγονται σὰν τὸν σκύλο μὲ τὴ γάτα! Κ' ὕστερα, ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο θὰ πάρῃ τὸν μῦλο. . . ὁ ἄλλος ποῦ θαῦρη ἄδικο, ποιὸς τὸν κρατεῖ. "Αχ! Γιῶργο μου, λές κι' ὁ μῦλος ἔβρέθηκε αἰώνια νὰ μᾶς χωρίζῃ!

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Ἐχε καρδιά, Γιαννούλα μου, καὶ ὅλα θὰ περάσουν.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Σὰν πεθάνω γώ. . . μῦλος ἄς μὴν ἀλέσῃ!

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Νάταν καὶ κἀνένα σπουδαῖο πρᾶγμα, δὲν ἔσκαζα! Ἐνας παλῆμοιλος! . . . Ἐνα σαράβαλο! . . .

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Ἐχουν πείσμα, βλέπεις, οἱ γέροι.

[Ὁ Κύρ-Θανάσης φαίνεται ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας του]

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Νά, ἔρχεται ὁ πατέρας σου.

ΓΙΩΡΓΟΣ. — "Ωχ! ὦχ! Ἄλλα πάλι θάχουμε! . . .

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ἰδία. — Οὔ! οὔ! Μοῦσμιξαν πάλι νὰ μοῦ ἴποῦν τὸν πόνο τους! . . . [Μεγαλοφώνως] Βρὲ σὺ χαμένε, πάλι τὰ ἴδια; . . . "Αμ! σὺ κυρὰ λουλούδω, δὲν μαζεύεσαι ἔς τὸ σπῆτι σου καὶ λίγο;

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Μὰ, πατέρα. . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ὀργίλως. — Τσιμουδᾶ! . . . Γκρεμήσου γλήγωρα ἀπὸ ἴδω! . . . Νὰ φύγῃς ἀπὸ μπρὸς μου!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ἰδία. — "Αχ! ὁ καυμένος, τί τραβᾷ γιὰ μένα!

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, τῆ σίφ του. — Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμα! . . . Μοῦ βγήκατε ζωντόβολα, νὰ μοῦ τὰ ἴπῃτε πάλι! . . . Νὰ πάρω τὴν μαγκοῦρά μου καὶ νὰ σᾶς φέρω γύρω, γιὰ νὰ σᾶς δείξω γώ! . . . [Τῇ Γιαννούλα] Αὐτὸς τοῦλάχιστον, κυρὰ, εἶναι ἄνδρας, ἄμ σὺ, δὲν κάθεσαι ἔς τὸ σπῆτι σου καὶ λίγο! . . . Μὰ βέβαια, τέτοιοιον πατέρα ποῦχεις! . . .

ΓΙΩΡΓΟΣ ἐν καταστιλλομένῃ ὀργῇ. — Πατέρα, θά. . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Πάτερα ἔς τὰ μάτια σου, ἀφιλότιμε! . . . Γρὰ δὲς ἐκεῖ καυώματα! Βρὲ σὺ, γιὰ ἔλα ἴδω, δὲν ἔντρέπεσαι νὰ πηγαίνῃς κόντρα ἔς τὸν πατέρα σου; Δὲν ἔρχεσαι ἔς τὰ σύγκαλά σου νὰ ἴδῃς τί κάνεις; Αἱ! . . . "Αμ! ἔννοια σου, καὶ

δέν θά περάση σᾶς . . . Νά συμπεθερέψω ἄγώ μ' ἕναν στρεψό-
δικο, μ' ἕναν καταπατητή, μ' ἕναν . . .

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Πατέρα, παραφέρεσαι, καί . . .

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ἱκετευτικῶς τῷ Γιώργῳ. — Σύγχασε, Γιώργο μου, νά
σέ χαρῶ! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ἐμπαικτικῶς. — Νά τὸν χαρῆς! . . . Ἐλα, τράβα
ἀπὸ ἄδῳ καὶ μὴν ἀνακατώνεσαι ἔς τὰ οἰκογενειακά μας, ζουρλο-
κόριτσο!

ΓΙΩΡΓΟΣ, τῇ Γιαννούλῃ. — Μὴ συγχύζεσαι, Γιαννούλα, πήγαινε
μέσα κ' ἐγώ . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Καί σὺ τί θά κάνης, βρέ; ! . . . Γιὰ νά
μάθουμε . . .

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Ἐγὼ τὸ ξέρω!

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Νά ξεραθῆ ἡ ἄμιλιὰ ἔς τὸ στόμα σου,
ἀφιλότιμε! [Ἡ Γιαννούλα εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκόν της ἔνδακρος, ἀφοῦ προηγουμένως
ἔκτευσε διὰ τῶν βλεμμάτων τὸν Γιώργον νά μὴ ἐρεθίξῃ τὸν πατέρα του].

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ καὶ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Μὰ δὲν μοῦ λές, πατέρα, τί σοῦ κάνει τὸ καῦ-
μένο τὸ κορίτσι, σὰν τάχεις τοῦ λόγου σου μὲ τὸν πατέρα της;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Τί μοῦ κάνει; ! . . . Νά σοῦ καμωθῆ νά
σκάσης! . . . Βρέ σὺ, γιὰ πέ μου, ἔλα ἄδῳ . . . Ἐπὶ ταυτοῦ τὸ
κάνεις νά με σκάς! . . . Δὲν ξέρεις πῶς αὐτὸς ζητάει νά με
καταστρέψῃ;

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Καὶ τὸ κορίτσι του τί σοῦ φταίει;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Τί μοῦ φταίει; . . . Μοῦ φταίει ποῦναι
κόρη του, μοῦ φταίει ποῦ σοῦ σήκωσε τὰ μυκλὰ καὶ δὲν ξέρεις
πῶς ἄμιλᾶς! . . .

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Μὰ φταίει αὐτή, σὰν ἐσεῖς . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Φταίει, βέβαια, γιὰτὶ ἂν δὲν ἦτανε αὐτή,
σὺ θᾶσουνα μὲ τὸ μέρος τοῦ πατέρα σου, ὅπως κάνουν ὅλα τὰ
παιδιὰ τοῦ κόσμου, ποῦ πάνε σύμφωνα μὲ τοὺς γονεοὺς τους . . .

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Μὰ σὰν κάνετε πράγματα ἀνάποδα;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ἀνάποδος εἶσαι σὺ, ποῦ θές νά κάνης τὰ
ἐνάντια ἀπὸ μένανε . . . καὶ κάνε μου τὴ χάρι νά τραβᾶς ἀπὸ
ἄδῳ πέρα πρὶν μὲ πιάσουν τὰ μπουρίνια μου! . . . Ἄ! . . .

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Πηγαίνω, μά . . .
 ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Τί μουρμουρίζεις, βρέ ;
 ΓΙΩΡΓΟΣ. — Δέν μουρμουρίζω τίποτα . . .
 ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ξέρω 'γώ ! . . .

[Ὁ Γιῶργος ἀπέρχεται δια τοῦ θαύου].

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ μόνος .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Εἶδες ἐκεῖ τὸ γαῖδαρο ! . . . Καλὰ καὶ σώνει βάλθηκε νὰ μὲ προσβάλῃ ! . . . Ὅριστε ! Κάνε παιδιὰ νὰ ἰδῆς καλό ! . . . Δέν κυττάει 'κεῖ πέρα τοῦ ζητᾶνε νὰ μᾶς φᾶνε ζωντανούς, μόνο θέλει νὰ τὰ φτειάσῃ μὲ τὴν κόρη τοῦ ἀντιδικοῦ μου. . . Ξεμωραμένε ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ καὶ ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, ἐερχόμενος τοῦ οἴκου του· ἰδία. — Ἄ ! ἄ ! αὐτὸς μοῦ ἤτανε ἐδῶ ! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ἰδία. — Οὐ ! . . . οὐ ! . . . Νὰ καὶ ὁ ἄϊλος ! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, ἰδία. — Ποιὸς 'ξέρει τί θὰ εἶπε 'ς τὸ κορίτσι πάλι κ' ἤρθε μέσα κλαυμένο.

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ἰδία. — Τί νᾶρχεται νὰ κάνῃ τᾶχατες ; . . . Λές νᾶρχεται νὰ μοῦ ζητήσῃ λόγο γιὰ τὸ κορίτσι του ;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, προσποιούμενος ὅτι βήχει. — Χούμ ! χούμ ! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ἰδία. — 'Σ τὸ λαιμό ! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, ἰδία, υποδλέπων τὸν Θανάσην. — Δέν μιλάς αἶ ; . . . Στάσου νὰ σὲ φτειάσω 'γώ ! . . . [Ἐψηλοφώνως] Ἄμ ! βέβαια ! . . . σᾶν θρῖσκονται μερικὰ σαράβαλα καὶ καταπιάνονται μὲ γυναῖκες ! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ἰδία. — Οἱ ποῦντοι αὐτοὶ σὲ μένα πέφτουν ! . . . [Ἐψηλοφώνως] Γι' ἄκουσε 'δῶ, κύρ παστρικό, ἂν τύχη καὶ τὰ λές αὐτὰ γιὰ μένα . . . γλήγωρα νὰ καταπιῆς τὴ γλῶσσά σου, μὴν τύχη καὶ . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, προχωρῶν ἀπειλητικῶς πρὸς τὸν Θανάσην. — Μὴν τύχη τί ; . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ὀπισθοχωρῶν ἔντρομος. — Δὲν 'ξέρω! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, θριαμβεύων. — Σὰν δὲν 'ξέρης τὸ λοιπὸν νὰ βου-
θαθῆς . . . πρὶν μοῦρθει . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, προχωρῶν ἀπειλητικῶς, ἀλλὰ κατὰ βάθος φοβούμενος. — Πρὶν
σοῦρθη τί ;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, ἀπομακρυνόμενος ἔντρομος. — Δὲν ξέρω! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, θριαμβεύων. — Τότε σὰν δὲν 'ξέρεις νὰ τραβᾷς
ἀνοιχτά, διαόλου βουρλισμένε !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Βρέ, 'λίγα λόγια, χάπατο! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, — Βρέ, οὐστ! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Βρέ, ἄιντε νὰ χαθῆς, σοῦ λέω! . . . νεκροφόρα! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Μωρέ, δὲν 'ντρέπεσαι καὶ λίγο, αἱ . . .
Φτοῦ σου! ; . . .

[Τὸν πύει καὶ ὀπισθοχωρεῖ]

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ ἄδων ἀριθ. 3.

Φτοῦ σου καὶ σένα !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ ἄδων

Φτοῦ σου καὶ πάλι !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ.

Γέρω μαγκούφη !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ.

Γέρω χαμάλη !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ.

Φτοῦ ! φτοῦ ! φτοῦ ! φτοῦ !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ.

Τράβ' ἀπ' αὐτοῦ !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ.

Φτοῦ ! φτοῦ ! φτοῦ ! φτοῦ !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ.

Τράβ' ἀπ' αὐτοῦ !

Τράβα σοῦ λέω,

'Ἄμε καλιὰ σου !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ.

Φτοῦ σου καὶ πάλι

κι' ἄμε κρεμάσου !

['Απομακρύνονται ἐπ' ὀλίγον ἀντιθέτως, ἀλλ' ἐπιστρεφόμενοι ἐκ νέου].

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ.

Φτοῦ σου καὶ πάλι !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ.

Φτοῦ σου, τσιφούτη !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, σφακελιῶων

Πάρε κι' αὐτήνε !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ὁμοίως*

Πάρε καὶ τούτη !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. Φτοῦ ! φτοῦ ! φτοῦ ! φτοῦ !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. Τράβ' ἀπ' αὐτοῦ !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. Φτοῦ ! φτοῦ ! φτοῦ ! φτοῦ !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. Τράβ' ἀπ' αὐτοῦ !

Τράβα, σοῦ λέω,

σύρε δουλειά σου !

ΚΥΡ ΘΑΝΑΣΗΣ. Φτοῦ ! κι' ἄλλη μία

κι' ἄιντε κρεμάσου !

ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ, *πυθόμενοι κατὰ πρότωπον ἐν ῥυθμῷ.*

Φτοῦ ! φτοῦ ! φτοῦ ! φτοῦ !

Φτοῦ ! φτοῦ ! φτοῦ ! φτοῦ !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ἀπερχόμενος δυσανασηχτων.* — "Ἄς δώσω τόπο 'ς τὴν ὄργη !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ὁμοίως.* — "Ἄς 'συχάσω, νὰ μὴ γίνω τὸ βεν-
τίκολο τοῦ χωριοῦ ! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ἐπιστρεφόμενος.* — "Ἄιντε τώρα καὶ τὰ βρίζουμε!

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ὁμοίως.* — "Ὅποτε θέλεις !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Κ' ἔννοια σου, μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ δὲν
μοῦ τρῶς τὸν μῦλο ! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Βρὲ ποῖόν μῦλο νὰ σοῦ φάω ! . . . Μὴ
θαρρεῖς πῶς θὰ σ' ἀφήσω νὰ μοῦ φᾶς τὸ ἔχει μου !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — "Ἄμ ! σὲ 'ξέρω δὰ τί τσανάκι εἶσαι ! . . .
Θαρρεῖς πῶς εἶναι 'δῶ τὸ χωράφι τοῦ Ματθιοῦ ποῦ κατα-
πάτησες ! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — "Ὅχι τῆς Γιάννενας τ' ἀμπέλι ποῦ φαγες
νομίζεις πῶς εἶναι, αἱ !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Βρὲ ἐγὼ δὲν παίρνω ὄρκους ψεύτικους, σὰν
αὐτὸν ποῦ 'πῆρες τῆς προάλλαις ! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Πές μου τα, νὰ μὴ 'ς τὰ 'πῶ ! . . . Ποῦ
μοῦ κουβάλησες ἕνα σωρὸ ψευδομάρτυρες 'ς τὴ δίκη τοῦ Τζοβάνη!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Σοῦ 'μοιάζω, γέρω-ταρνανᾶ !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — 'Ἰσα κι' ὁμοια, γέρω-τσιφούτη !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Μωρέ, δὲν ἔντρίπεσαι καὶ λίγο, αἱ . . .
Φτοῦ σου !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ἄδων Φτοῦ σου καὶ σένα !
κ.τ.λ.

[Ἐπαναλαμβάνεται ὁλόκληρος ἢ ἀνωτέρω δωδία]

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, ἀπειλητικῶς. — Ἄ ! μὰ στάσου νὰ σοῦ δείξω γῶ!..

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Γιὰ πᾶρ' τὰ μοῦτρά σου κ' ἔλα κοντά,
νὰ σοῦ τὰ βγάλω τὰ μαλλιά τρίχα-τρίχα ! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Κύττα καλά, μὴν τύχη καὶ 'ς τὰ δώσω
γῶ 'ς τὰ χέρια ! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ἀπερχόμενος δυσανασχετῶν. — Ἄς δώσω τόπο 'στὴν
ὀργή ! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, ὁμοίως. — Ἄς 'συχάσω, νὰ μὴ γείνω ἢ τζορ-
τζίνα τοῦ χωριοῦ ! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ἄϊντε τώρα κ' ἄλλοτε τὰ βρίσκουμε.

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Ὅποτε θέλεις ! . . .

[Ἀπέρχονται ὑποβλεπόμενοι διὰ τοῦ βάθους ὁ μὲν δεξιᾶ ὁ δὲ ἀριστερᾶ]

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

[ΓΙΩΡΓΟΣ μόνος· ἐξερχόμετος ὀπισθεν τῆς κρήνης ὅπου εὑρίσκειτο ἀκρωμένος
σχεδὸν ὅλον τὸ τέλος τῆς ἀνωτέρω σκηνῆς].

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Πᾶνε ! . . . Φεύγουνε εὐχαριστημένοι καὶ οἱ δύο
τους ! Βριστήκανε, φτυστήκανε καὶ πᾶνε τώρα ! . . . Ἄχ ! Γέρω-
κουτοί, γινήκατε τὸ παραμῦθι τοῦ χωριοῦ ! . . . Ὅλα καλά, κ' ἔ
αὐτὸ ἀκόμα τὸ φάγωμα πούχουν μεταξύ τους, ἄμ' ἡ καυμένη
ἢ Γιαννούλα τί τοὺς χρωστάει νὰ τὴν ἀποπαίρνουν σὰν σχυλί !...
'Ἄλλ' ἔννοια τους, καὶ δὲν θὰ πάη ἔτσι αὐτὴ ἢ δουλειά, ὅπου
νᾶναι θά . . .

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΓΙΩΡΓΟΣ καὶ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ἐξερχομένη περίλυπος τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς τῆς. — Ἄ ! σὺ
εἶσαι, Γιῶργο ;

ΓΙΩΡΓΟΣ, προχωρῶν πρὸς αὐτήν. — Γιαννούλα . . .

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Τὰ εἶδες πάλι;

ΓΙΩΡΓΟΣ, αναστενάζων. — Τὰ εἶδα, μὰ τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — "Αχ! Τέτοια ζωὴ καλλίτερα θὰ ἦτανε νὰ λείπη!

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Μὴν ἀπελπίζεσαι, Γιαννούλα μου, ἔχ' ὁ Θεός!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Γιὰ μᾶς δὲν ἔχει τίποτα . . . τὰ βλέπεις.

ΓΙΩΡΓΟΣ. — "Αχ! Καὶ νὰ μὴν ἔμπορῶ νὰ σὲ κλέψω!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ἔντρομος. — Τί λές, καλέ;

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Ἡ διαβολοσυνήθεια τοῦ χωριοῦ μας, ποῦ νὰ τὴν πάρῃ ὁ διάβολος . . . ἀτιμάζουμε, λέει, τὰ σπίτια μας . . . "Αμ! τέτοια σπίτια ποῦ εἶναι αὐτά, ἢ καλλίτερα τέτοιοι ποῦ εἶναι οἱ νοικοκυραῖοι! . . .

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ἐν ἀπελπισίᾳ. — "Ετσι μοῦρχεται νὰ . . .

ΓΙΩΡΓΟΣ, ἔντρομος. — Τί λές! . . . Τί σκοπεύεις νὰ . . .

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Μὰ δὲν ὑποφέρεται πειὰ, δὲν εἶναι ζωὴ αὐτὴ, καλλίτερα νὰ . . .

ΓΙΩΡΓΟΣ, μετὰ περιπαθείας. — Γιαννούλα, φαίνεται, δὲν μ' ἀγαπᾶς!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ἡδὺ προσβλέπουσα τὸν Γιώργον. — Δὲν σ' ἀγαπῶ;

ΓΙΩΡΓΟΣ. — "Οχι, Γιαννούλα.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Μὴ μὲ πειράζῃς καὶ σὺ, φτάνουνε τὰ τόσα βάσανά μου!

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Μὰ . . .

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Ἀπελπίστηκα πειὰ . . .

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Σοῦ εἶπα ἔχει ὁ Θεός.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Μὰ μὴ μὲ φουρκίζεις! . . . "Εχει . . . ἔχει ποῦ εἶναι τα σὰν ἔχη!

ΓΙΩΡΓΟΣ. — "Εχει σοῦ λέω καὶ παράχει . . . καὶ ἀφοῦ τὸ θέλεις μάθε τὸ λοιπόν, πρὶν τελειώσῃ ἀκόμη ἡ δουλειά. Μοῦ ὑποσχέθη ἕνας δικηγόρος ἀπὸ τὴ χώρα, πῶς θὰ τελειώσῃ τὴ δουλειά μας μ' ἕναν τρόπο ποῦ μονάχα αὐτὸς τὸν ἔξερει.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, δυσπιστοῦσα. — Δικηγόρος καὶ νὰ φτειάσῃ τὴ δουλειά, σὰν δύσκολο, μοῦ φαίνεται! . . . Μὴ τύχη ἰκαὶ παράκουσες;

ΓΙΩΡΓΟΣ. — "Αχ! τί κακιὰ ποῦ εἶσαι ζάβαλη! . . . Ὑπάρχουν δὰ καὶ δικηγόροι χριστιανοί

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Αἶ, καὶ ποῦ εἶναι τὸς ὁ δικηγόρος σου;

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Σήμερα μοῦ εἶπε θάρθη, ὥστε βλέπεις μὴ τὰ παίρνεις τόσο δύσκολα νὰ πράγματα . . .

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Μὰ ἔχω ἄδικο, γιὰ 'πέ μου.

ΓΙΩΡΓΟΣ. — "Οχι, δίκηρ ἔχεις, μὰ τί νὰ γίνῃ! . . . Μήπως ἐγὼ ὁ κακόμοιρος δὲν ὑποφέρω, δὲν πονῶ . . .

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — 'Αχ ! ['Αδούσα ἀριθ 4].

Μακρού σου σὰν βρίσκομαι, Γιῶργο,
μοναχὴ μου ὁπότεν βρεθῶ,
ἀπελπίζομαι, χάνω τὸν νοῦ μου
καὶ τὸν θάνατον μόνον ποθῶ !

'Απελπίζομαι, Γιῶργο, καὶ πάντα
τὴν ζωὴ μου ν' ἀφήσω ζητῶ,
σ' ἄλλον κόσμον μὲ φέρνει ὁ νοῦς μου
σ' ἄλλον κόσμον ἢ δόλρα πετῶ !

Μὰ κοντὰ σου σὰν βρίσκομαι πάλι,
ἀναζῆ μιὰ ἐλπίδα χρυσῆ,
κάθε σκέψις θανάτου μοῦ φεύγει,
'Αχ ! ἐλπίδα μου γίνεσαι σύ ! . . .

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Θάρρος, Γιαννοῦλα μου, θάρρος. Τρέχω . . . πετῶ
νὰ τὸν εὐρω.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Καλὴν ἐπιτυχίαν.

[Ὁ Γιῶργος ἀπέρχεται τρέχων διὰ τοῦ βάθους]

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ μόνη, εἶτα ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Τί καλὸς ποῦ εἶναι ὁ Γιῶργός μου καὶ πόσον
μ' ἀγαπᾷ ὁ καυμένος ! . . . Τρελλαίνεται . . . Μὰ κ' ἐγὼ δά,
τοῦχω μιὰν ἀγάπη . . . γιατί τ' ἀξίζει ! . . . Παλληκάρι λεβεν-
τιὰ γεμάτο καὶ καλὴ καρδιά ! . . . Νὰ ἰδοῦμε ὅμως θὰ ἐπιτύχη
'ς τὸ σχέδιο ποῦ τοῦ εἶπανε ; . . . " Ἄν βοηθήσῃ ὁ Θεὸς τὴν
ἀγάπη μας . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, κατερχόμενος τὴν σκηνὴν διὰ τοῦ βάθους — " Ἐξω βλέπω
πάλι μοῦ τριγυρίζεις . . . Δὲν μαζεύεσαι 'ς τὸ σπίτι σου καὶ
λίγο, τεμπελόσχυλο !

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — " Ὅτι 'βγήκα γιὰ νὰ ἰδῶ ποῦ εἶναι ἡ κατσίκα.

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Ἡ κατσίκα . . . Δὲν λές πῶς βγήκες γιὰ
τὸν τράγο τὸν ἀντικρυνό ! . . . " Ἐλα, μαζέψου γλήγορα 'ς τὸ

σπῆτι κι' ἄλλοτε νὰ μὴ σὲ ξαναειδῶ 'ς τὸ δρόμο, γιατί σουκοψα τὰ πόδια! . . . "Ἐλα, τράβα . . .

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Μὰ γιατί, πατέρα, νὰ εἶσαι τόσῳ κακός, δὲν συλλογίζεσαι πῶς . . .

ΚΥΡ ΝΙΚΟΛΑΣ, παραφερόμενος. — Κακός, ψυχρὸς κ' ἀνάποδος εἶμαι ὅταν πρόκειται γι' αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς μασκαράδες, ποῦ ζητᾶν' νὰ γδύσουνε τὸν κόσμο . . .

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, μετὰ τινος δισταγμοῦ. — Καὶ λὲς νὰ 'μοιάζῃ τοῦ πατέρα του ὁ Γιωῦργος ;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Μιὰ κόψι εἶναι καὶ οἱ δύο... "Ἄμ! παιδί του δὰ δὲν εἶναι ;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Δὲν τὸν 'ξέρεις, φαίνεται πατέρα μου, καλὰ.

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Τὸν 'ξέρεις, βλέπεις, τοῦ λόγου σου καὶ δὲν τὸν 'ξέρω 'γώ . . . Σοῦ γύρισεν ὁ μασκαράς τὰ λογικά σου καὶ δὲν 'ξέρεις ποῦ μιλάς! . . .

[*Ἡ Γιαννούλα δακρύει]

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, ἄδων ἀριθ. 5.

"Ἐλα πᾶψε πειὰ τὴν γκρίνια
κ' ἔχε ἔννοια τοῦ σπιτιοῦ,
μὴ μὲ πιάσουν τὰ μπουρίνια
καὶ σὲ κάνω τ' ἀλατιοῦ!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ἄδουσα.

Μὰ πατέρα, μὴ θυμῶνης,
τὸν ἀγάπησα πολὺ,
πᾶψε πειὰ νὰ μὲ μαλῶνης
τὴ φτωχὴ σὰν τὸ σκυλί!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. Σούτ! Σοῦ εἶπα τράβα πέρα!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. Δὲς ἐκεῖ ἀναποδιά!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. "Ὁρσε κάνε θυγατέρα,
ῶρσε μιὰ φορὰ παιδιά!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. Μὰ πατέρα μου...

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. Νὰ σκάσης!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. "Ακουσέ με !
 ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. Μακρυά !
 ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. "Ακουσέ με, τί θὰ χάσης !
 ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. Θὰ μὲ πιάσουν τὰ μπουρλιά !
 ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. Τὸν ἀγάπησα, πατέρα,
 τὸν ἀγάπησα πολὺ,
 κί' ὅ,τι πῆς εἶν' τοῦ ἀέρα,
 τίποτα δὲν ὠφελεῖ !
 ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. Πῶς ! Τί εἶπες ; !... Μπᾶ ! Νὰ σκάσης !
 ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. Μὰ πατέρα...
 ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. Τσιμουδιά !
 Πάει ! χάθηκεν ἡ πλάσις
 δὲν ὑπάρχουν πειὰ παιδιά !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ	[Ἐν δυοδία]	ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ
Ἔλα, πᾶψε πειὰ τὴν γκρίνια, κ' ἔχε ἔνοια τοῦ σπητιοῦ, μὴ μὲ πιάσουν τὰ μπουρίνια καὶ σὲ κάνω τ' ἀλατιοῦ !		Μὰ πατέρα μὴ θυμώνης, τὸν ἀγάπησα πολὺ, πᾶψε πειὰ νὰ μὲ μαλώνης τὴ φτωχὴ σὰν τὸ σκυλί !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Ἔλα, ἔλα πήγαινε μέσα καὶ μὴ σ' ἀκούσω
ἄλλη μιὰ φορά νὰ μοῦ μιλάς γιὰ δαῦτονε γιατί ἄ !... "Ακουσες ;
ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Πατέρας μου εἶσαι καὶ σ' ἀκούω, μὰ . . .
ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Μὰ καὶ ξεμὰ δὲν ἔχει . . .

[Εἰσέρχονται ἀμφότεροι εἰς τὴν οἰκίαν των]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΓΙΩΡΓΟΣ, ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ καὶ ΑΝΔΡΕΑΣ

[Εἰσέρχονται διὰ τοῦ βάθους κομίζοιτες ἐν Θεοδόλιθον, μίαν μοτραν
καὶ διάφορα ἄλλα ὄργανα καταμετρήσεως]

ΓΙΩΡΓΟΣ, τῷ Λυκούργῳ. — Νά ! Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ μῦλος !
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Ἄ ! καλὰ . . . Μεῖνε ἤσυχος. Καὶ οἱ γέροι ;

ΓΙΩΡΓΟΣ. — "Όπου κι' ἂν εἶναι θάρθουνε . . . Αὐτοὶ πάντα ὄω χάμου τριγυρίζουνε . . . Λές καὶ φοβοῦνται μὴ πετάξῃ ὁ μῦλος.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — ἜΑ ! Γι' αὐτό, φαίνεται, τοῦ βγάλανε καὶ τὰ φτερά !

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, τῷ Γιώργῳ. — Ἐσὺ τώρα πλέον, Γιώργο, εἶσαι περιττός, δὲν μᾶς χρειάζεσαι. Πήγαινε καὶ ἄφησέ μας μόνους.

ΓΙΩΡΓΟΣ. — "Όπως ἀγαπᾶτε . . . Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του ἔς τὴ δουλειά σας [Εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του].

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, τῷ Ἀνδρέᾳ. — Οἱ δυὼ μας τώρα . . . Πρόσεξε νὰ υποκριθῆς τὸ μέρος σου καλά !

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μεῖνε ἤσυχος.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Εἰς ἔργον λοιπόν.

[Τοποθετοῦν τὰ διάφορα καταμετρικὰ ὄργανα καὶ ἄρχονται καταμετροῦντε, δὴθεν πυρετωδῶς τὰ περὶ τὸν μῦλον μέρη]

ΑΝΔΡΕΑΣ. — ἜΑ ! Μπᾶ ! Δὲν πιστεύω ! . . . Ὁ Παυσανίας καὶ ὁ . . . Θουκυδίδης ἀντιφρονοῦν !

ΣΗΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ καὶ εἶτα ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας του. Ἰδίᾳ. — ὦ ! ὦ ! . . . Τί γυρεύουν αὐτοὶ ἐδῶ ;

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Ἀνδρέαν. — ἜΑ ! Νά, ὁ ἕνας, τὸν νοῦ σου ! [Μεγαλοφώνως] Ἐεῦρεις ὅτι θησαυρὸν ὡσάν αὐτόν, πρῶτην φορὰν ἀναφέρουν οἱ συγγραφεῖς.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — "Όχι δά ! Ἔχομε καὶ τὸν θησαυρὸν τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, ἰδίᾳ. — Μωρὲ τί λένε αὐτοὶ ;

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Δὲν σοῦ λέω . . . ἀλλὰ φαντάσου ὅτι αὐτὸς ὑπολογίζεται εἰς δέκα τρία ἑκατομμύρια !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, εἰσέρχεται διὰ τοῦ βάθους. Ἰδίᾳ ὦ ! ὦ ! Τί σκαρώνουν αὐτοὶ ἐδῶ ; . . . Μπᾶς κ' εἶναι πραγματογνώμονοι ;

ΑΝΔΡΕΑΣ, ἰδιαιτέρως τῷ Λυκούργῳ. — Νά, κι' ὁ ἄλλος [Ἐψηλοφώνως]. Καὶ ποῦ λές ἀκριβῶς ὅτι θὰ εἶναι ;

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Μὰ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ εὑρίσκεται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν μῦλον . . . ἴσως καὶ εἰς τοὺς τοίχους του . . .

- ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ιδίω*. — Μὰ τί διάβολο ἔχουν αὐτοί ;
- ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μὰ συμφωνοῦν αἱ σημειώσεις σου ;
- ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, *εἰς ἀγῶνα σημειωματοῦν*. — Δὲν βλέπεις ; . . . Νά, ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι τὸ μέρος ποῦ περιγράφει ὁ Ὀβίδιος !
- ΑΝΔΡΕΑΣ. — Λές ;
- ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Εἶμαι βεβαιότατος . . . Ἄλλὰ τώρα τὸ ζήτημα εἶναι ποῦ νὰ εὕρωμε τὸν νοικοκύρη τῶ μύλου.
- ΑΝΔΡΕΑΣ. — Νά ! Δὲν ρωτᾶμε αὐτοὺς τοὺς γέροντες ;
- ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Ἄ, ναί· καλὰ λές. [τῷ Κυρ-Νικόλῳ] Δὲν μοῦ λές, γέροντά μου, τίνος εἶναι αὐτὸς ὁ μῦλος ;
- ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Αὐτὸς εἶναι . . . εἶναι . . . [Παρατηρῶν τὴν Θανάσην] εἶναι . . . Νά σοῦ ἴπῳ, καλὰ -καλὰ δὲν ἔξέρω . . .
- ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, *τῷ Κυρ-Θανάση*. — Μήπως ξέρεις τοῦ λόγου σου, γέρω-πατέρα ;
- ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Εἶναι . . . [Παρατηρῶν τὸν Νικόλαν]. Δὲν ξέρω, παιδί μου . . . Μὰ γιατί ρωτᾶς ; Τί τρέχει ;
- ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Τί τρέχει ; Τρέχει καὶ τρέχει ! . . . Νά, χου-σάφι τρέχει ! . . .
- ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Δὲν σὲ καταλαβαίνω . . .
- ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Δὲ μὲ καταλαβαίνεις ; Ἄπὸ κάτω ἀπὸ τὸν μῦλο ποῦ βλέπετε ἐδῶ, ἢ ἔς τὰ θεμέλιά του, ὑπάρχει θησαυρός.
- ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ } [Ἐκπληκτοί]. — Θησαυρός !
- ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ }
- ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Θησαυρὸς μάλιστα, ποῦ ἔμπορεῖ νὰ πλουτήσουν δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι.
- ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ὑποβλέπων τὸν Νικόλαν*. — Δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι !..
- ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ὑποβλέπων τὴν Θανάσην*. — Βρέ, τί μοῦ λές ! . . .
- ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Κ' ἤθελα, ποῦ λέτε, γέροντές μου, νὰ μάθαινα τὸν νοικοκύρη του, γιὰ νὰ τὸν ἔπαιρνα . . .
- ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Τὸν νοικοκύρη ;
- ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Καλὲ ὄχι, τὸν μῦλο . . . Νὰ τοῦ ἔδιδα ἔτσι καμμιά τριανταριά χιλιαδοῦλες . . . καταλάβατε ;
- ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Μὰ λές νὰ ἔς τὸν δώση ;
- ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Ἄν μοῦ τὸν δώση ; Καὶ ἀξίζει αὐτὸς τριάντα χιλιάδες ;
- ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ἄμ, ὁ θησαυρὸς ποῦ ἔχει μέσα ;
- ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Ἄφοῦ δὲν ξέρει τίποτα ;
- ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Δὲν πιστεύω νὰ ἔς τὸν δώση.
- ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Θὰ τοῦ δώσω ὡς ἑκατὸ χιλιάδες . . . Τί διάβολο ! θὰ παραδεχθῆ, δὲν γίνεται . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — 'Σάν δύσκολο, μοῦ φαίνεται . . . γιατί 'ξέρει κι' αὐτὸς γεωγραφία ! !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — "Ἰστερα εἶδα κ' ἓνα ὄνειρο αὐταῖς τῆς ἡμέρας . . . ποῦ τοῦ τὸ ἐξήγησε ἓνας μανιάτης καὶ τοῦ εἶπε πῶς ὁ μύλος του ἀλέθει χρυσάφι ! . .

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Καὶ θὰ πιστεύσῃ αὐτὸς τὰ ὄνειρα ;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Καὶ γιὰ τὴν νὰ μὴν τὰ πιστέψῃ ! . . "Ἰστερα ἔχει καὶ τὴν γεωγραφία του ποῦ σπούδαξε καὶ ξέρει πῶς σ'αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη ἔχει χρυσαφικὸ μὲ τὸ καντάρι . . . Καλλιφουρνία σὰ νὰ λέμε !

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Δὲν βαρύνεσαι ! . . σάν ἀκούσῃ αὐτὸς ἑκατὸ χιλιάδες, θὰ μοῦ τὸν δώσῃ τρέχοντας . . ἔτσι μάλιστα ἐξηγεῖται καὶ τὸ ὄνειρο ποῦ εἶδε.

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Δὲν πιστεύω ! . .

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Βρέ, θὰ μοῦ τὸν δώσῃ, τί θὰ κάνῃ ! . . . "Ἐλα, 'Ανδρέα τὴν δουλειά σου ['Ἐξακολουθεῖ μετὰ τοῦ 'Ανδρέου τὴν καταμέτρησην].

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ἰδία*. — Μέτρα κι' ἔννοια σου, τελείωσε ἡ δουλειά σου.

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ἰδία*. — Μὴ σὲ μέλλει ! . . . Τώρα μὲ τὴν κορδέλλα τὸν ἔδεσες τὸν γαϊδάρό σου !

ΑΝΔΡΕΑΣ, *ἰδιαίτερος πρὸς τὸν Λυκούργον*. — Οἱ γέροι βουρλιστήκανε.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, *ἰδιαίτερος πρὸς τὸν Ανδρέαν*. — Μωρὲ τί βουρλιστήκανε, ποῦ τ'άχουνε χαμένα !

ΑΝΔΡΕΑΣ, *ὡς ἀνωτέρω*. — Γιὰ κῦττα τους πῶς ἀγριοκυττάζονται !

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, *ὡς ἀνωτέρω*. — Λίγο ἀκόμη καὶ ἀρπάζονται !

ΑΝΔΡΕΑΣ, *ὕψηλοφώνως*. — 'Ξέρεις τί λέω, κύριε μηχανικέ, . . πῶς ὁ 'Οράτιος δὲν ὑπελόγησε καλὰ τὸ ποσόν του !

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, — "Ὅχι δά . . . Δέκα τρία ἑκατομμύρια εἶναι σωστά . . . Νά, παρατήρησε τὸν Λουκιανόν. [Δεικνύει πρὸς τὸν 'Ανδρέαν βιβλίον τι].

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μὰ γιατί τότε ὁ Χρυσόστομος λέγει δεκατρία ἑκατομμύρια διακόσες πενήντα χιλιάδες ;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *παρεμβαίνων*. — Κ' ἐγὼ λέω πῶς ὁ Χρυσόστομος ἔχει δίκην ! . . Δέκα τρία ἑκατομμύρια διακόσες πενήντα χιλιάδες εἶναι ! . .

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Εἶσαι βέβαιος ;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — "Ἄν εἶμαι βέβαιος ; , . . 'Ἄμ' ὁ Χρυσόστομος ἔμπορεῖ νὰ 'πῆ ψέμματα ἱερωμένος ἄνθρωπος ! . . .

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Τότε ἔχεις δίκαιον. 'Ἐν τούτοις, ὅπως καὶ ἂν

ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἡ διαφορὰ εἶνε μικρά . . . Τὸ μόνον βέβαιον εἶναι ὅτι ἐν τῷ μύλῳ ὑπάρχει θησαυρὸς κ' ἐγὼ θ' ἀγοράσω τὸν μύλον.

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ἰδία*. — Καινούργια σακκοῦλα νὰ κάνης !

ΑΝΔΡΕΑΣ, *τῷ Λυκοῦργῳ*. — Μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν πρέπει νὰ χάνωμε καιρόν . . . Πρέπει ἐξ ἅπαντος νὰ εὕρωμεν τὸν νοικοκύρη τοῦ μύλου.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Ἔχεις δίκαιον . . . Πηγαίνομεν . . . [Πρὸς τοὺς δύο γέροντας]. Ἄν σεῖς, γέροντές μου, τὸν μάθετε, τοῦ λέτε πῶς τὸν γυρεύωμε φιρὶ - φιρὶ . . . Ἦ τοῦ Γιαννακοῦ τὸ καπηλειὸ θὰ εἴμαστε . . . Γεῖά σας ! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Ἦ τὸ καλό.

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ὡρα καλή.

[Ὁ Λυκοῦργος μετὰ τοῦ Ἀνδρέου ἀναχωροῦν διὰ τοῦ βάθους συνεπιφέροντες καὶ τὰ ἐργαλεῖά των.]

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ καὶ ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ἰδία*. — Ποῖος ἔξει τὴ λίρα καὶ τὴ ντούπια νὰ εἶναι ἀπὸ κάτου !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ἰδία*. — Σὰν τί μιλλιούνια τάλλαρα νὰ κρύβῃ τάχατες αὐτὸ τὸ χῶμα !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ἰδία*. — Καὶ τὸ παλαιῖκὸ χρυσαφικὸ λένε πῶς εἶναι ἀνόθευτο ! Μιὰ ντούπια παλαιῖκῶ θὰ κουστίζῃ δυὸ σημεριναῖς !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ἰδία*. — Καὶ νᾶταν, λέει, οὔλο τάλλαρα ἀτρούπητα ! Ἦτὴ στιγμὴ θὰ γινόμευνα μιλλιουνιάριος !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ἰδία*. — Νὰ τᾶφερνε, λέει, ὁ διάβολος νὰ βρῖσκामε κ' εἰκοσιπενταράκια τοῦ Ὄθωνα μὲ μουστάκι ! . . . Οἱ παλαικοὶ τὰ φύλαγαν αὐτά.

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ἰδία*. — Νᾶταν, λέει, οὔλο σφάντζικες ! . . . Θὰ κόλλαγα ἔστὸ βιολιτζῆ ἑπτὰ μερόνυχτα !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ἰδία* *δυσανασχετῶν*. — Νὰ πάρ' ὁ Διάβολος ὅμως ! Ἔξασα πῶς τὸ πρᾶγμα εἶνε ἐπίδικο !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ἰδία* *δυσανασχετῶν*. — Νὰ πάρ' ἡ κατάρρα σου ! Ἦ λησμόνησα πῶς ὁ μύλος εἶνε ἔς τὰ δικαστήρια !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ἰδία*. — Πῶς διάβολο θὲ νὰ ξεμπλέξουμε !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ιδία*. — Πῶς θὰ τὴν ξεδιαλύνουμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, δὲν ἔξέρω! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ιδία* ὑποβλέπων τὸν κύρ-Θανάσην. — Κι' ὁ ἄλλος ὄω πέρα μου τριγυρίζει σὰ γάτα 'ς τὰ ψάρια!

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ιδία* ὑποβλέπων τὸν κύρ-Νικόλαν. — Κ' ἡ ἀφεντειά του ἀπὸ 'κεῖ μου ξερογλύφεται!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ιδία*. — Νάταν τρόπος νά . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ιδία*. — Νὰ 'μποροῦσα νά . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ιδία*. — Δὲν βαστιοῦμαι! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ιδία*. — Δὲν κρατιέμαι!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ιδία*. — Θὰ τοῦ 'μιλήσω!

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ιδία*. — Θὰ τοῦ φωνάξω!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ιδία*. — Θησαυρὸς σοῦ λέει ὁ ἄλλος!

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ιδία*. — Μιλλιούνια εἶναι αὐτά!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ιδία*. — 'Λίγο κουράγιο κι' ἄρχησα!

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ιδία*. — Μιὰ στάλα γενναιότη καὶ τοῦ 'μιλήσα!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *προσποιούμενος* ὅτι βήχει. — Χούμ! Χούμ! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ὁμοίως*. — Χούμ! Χούμ! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ιδία*. — Καρδιά!

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *ιδία*. — Κουράγιο! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, *ἀποτεινόμενος* πρὸς τὸν κύρ-Θανάσην, ἀλλὰ παρατηρῶν πρὸς τὰ κάτω. — Αἶ, τί ἔχουμε, κύρ-Θανάση;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, *πρὸς* τὸν κύρ-Νικόλαν ἀποτεινόμενος, ἀλλὰ βλέπων ἐξ ἀντιθέτου. Τί νάχουμε, κύρ-Νικόλα! . . .

[Προχωροῦσιν ἀμφοτέρω: πρὸς ἀλλήλους δεξιῶς, ἔχοντες τὴν κεφαλὴν πρὸς ἐναντίαν διεύθυνσιν ἐστραμμένην καὶ φθάνουσιν ἐν τῷ μίση τῆς σκηνῆς, ὅπου ἵστανται ἀντίστοιχοι]

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Τί χαμπάρια;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Καλά . . . Καὶ τοῦ λόγου σου;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Σὰν θέλῃ ὁ Θεός, καλὰ . . . Αἶ, ἄκουσες τῆς φιλόσοφοι ποῦ μᾶς ἤρθανε;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ἄμ δὲν τοὺς ἄκουσα! . . . Μὰ δὲν εἶναι παλαβοὶ οἱ κακόμοιροι!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Θησαυρὸς, λέει, 'ς τὸ μύλο! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Καὶ νὰ τὸν πουλήσουμε! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Εἶδες ἐκεῖ!

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Τοῦ διαβόλου τοὺς καλαμαράδες!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Ἐέρεις τί λέω, κύρ-Θανάση;

[Στρέφονται ἀμφοτέρω κατὰ μέτωπον]

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Τί;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Νὰ κάνουμε μόνοι μας τῆς ἀνασκαφῆς κι' ὅ,τι βροῦμε . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Κι' ὅ,τι βροῦμε ;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Τὸ μοιράζουμε . . . Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τρέχουμε ἔς τὰ δικαστήρια γιὰ ἓνα παληόμυλο . . . τί λές ;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Νὰ σοῦ 'πῶ, αὐτῆς τῆς ιδέας εἶμαι κ' ἐγώ . . . ἔχω μάλιστα καὶ μὰ ἄλλη σπουδαιότερη . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, περιέργως. — Ποιά ;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, μυστηριωδῶς. — Ν' ἀρχίσουμε τῆς ἀνασκαφῆς πρὶν ἔλθῃ ἡ ἀρχή . . . τώρα μάλιστα ποῦ ἀρχίζει νὰ σκοτινιάζῃ, εἶναι κατάλληλη εὐκαιρία.

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Δίκηρο ἔχεις ! Τὰ ξυνάρια μας καὶ γκρέμισμα τὸν μύλο, πρὶν πάρῃ τὸ χωριὸ μυρουδιά !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Μὴ χάνουμε οὔτε στιγμή . . . Εἰς ἔργον ! . . . Ἄιντε, πᾶμε !

[Εἰσέρχονται ἀμφότεροι τρέχοντες εἰς τὰς οἰκίας των, ἐνῶ ταυτοχρόνως φαίνεται διὰ τοῦ βάθους ὁ Γιωργος]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

ΓΙΩΡΓΟΣ μόνος, κατερχόμενος τὴν σκηνήν.

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Ἄμ δέ ! . . . Νάχατε τύχη ! . . . Ἐννοῶ σας καὶ θὰ τὸν εὑρετε τὸν θησαυρό . . . Κάντε σακκοῦλες νὰ τὸν βάλετε ! . . . Μωρέ, ἀλήθεια ὅμως, εἶδες μυαλὸ ὁ δικηγόρος ! . . . Καὶ τοὺς ἔχουμε ἀπὸ κακὸ μάτι αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους . . . Τοὺς καυμένους ! . . . Ἄ ! ἀπὸ τώρα κ' εἰς τὸ ἐξῆς, ὅ,τι δουλειὰ ἔχω, μιὰ καὶ δυὸ ἔς τὸ δικηγόρο θὰ πηγαίνω . . . Αὐτὸν μάλιστα τὸν κύρ Λυκοῦργον, ἂν καταφέρῃ τὴν δουλειὰ ὡς τὸ τέλος, θὰ τὸν κάνω εἰκόνα καὶ θὰ τὸν προσκυνάω . . . Καὶ χωρὶς ἄλλο, θὰ εἶναι ὁ πρῶτος δικηγόρος ποῦ θ' ἀγιάσῃ ! Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, πῶς ἔρχονται οἱ γέροι [Κρύπτεται ὀπίσθεν τῆς κρήνης].

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ καὶ ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ

[Ἐξέρχονται ταυτοχρόνως τῶν οἰκιῶν των, κρατοῦντες ἀξίνας]

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Ἄ ! μπράβο ! . . . ἦρθες ; Ἐλα, εἰς ἔργον, οὔτε στιγμή μὴ χάνουμε . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ἐπακουσθῶν ἐπὶ τῆς αἰτίας του. — Μοῦρχειται ἔτσι σὰν λιγοθυμιὰ ἀπ' τὴ χαρὰ μου!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Μωρέ, κουράγιο καὶ δὲν εἶναι τώρα καιρὸς γιὰ τέτοιαις δουλειαῖς . . . Ἔχεις καιρὸ νὰ λιγοθυμήσης. . . καὶ νὰ πεθάνης ἀκόμα ἂν θέλῃς! . . . Ἄϊντε ἔμπρός.

[Ἀνέρχονται ἐπὶ τοῦ μύλου]

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ — Ποῦς νὰ μᾶς ἔλεγε ὅτι πατᾶμε ἀπάνω σὲ μιλλιούνια, αἶ;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ — Σοῦτ! . . . Τσιμουδιὰ καὶ δουλειά! Δὲν πρέπει νὰ μᾶς πάρῃ χαμπάρι οὔτε ὁ ἑαυτὸς μας . . . Σὲ τέτοιαις δουλειαῖς χρειάζεται πρὸ πάντων . . . βουβαμάρα! Ἔλα λοιπόν, κάτω ὁ μύλος . . . Τόσο καιρὸ ἄλεθε . . . τώρα ἤρθε ἡ ἀράδα του νὰ ἄλεστῇ . . . Ἔτσι εἶναι τὰ ἀνθρώπινα! . . . Πάντα τέφρα, πάντα κόνις!!

[Ἀρχονται κατεδαφίζοντες τὸν μύλον ἐν ρυθμῷ]

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, ᾄδων ἀριθ. 6.

Χτύπα, κύρ-Θανίαση, χτύπα,
ρίχ'τα κάτω τὰ ντουβάρια . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. Ἄχ! βοήθησε, Χριστέ μου,
τὸ χρυσάφι νὰ φανῇ . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. Καὶ σὲ λίγο θὰ φανοῦνε
μὲ χρυσάφι τὰ πιθάρια!

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. Νὰ σοῦ φέρω μιὰ λαμπάδα,
ὡς τὸ μπόϊ μου τρανή!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. Ἄχ! Καὶ νὰ τῶχε ἡ μοῖρα μας
νὰ ἦτανε γεμάτα

ἀπὸ δραχμαῖς, πεντόλιρα,
φλουριά καὶ κολωνάτα.

Εἰς τοῦ μύλου ἔδῳ τῇ θέσει
θὲ νὰ χτίσουμε παλάτι . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. Ἄχ! Νικόλα, δὲν ἀντέχω,
τὰ ντουβάρια νὰ βαρῶ!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. Κί' ὄλο πειὰ ζωὴ καὶ κόττα
θὰ περνοῦμε καὶ ραχάτι!

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. Δὲν βαστῶ, θὰ πέσω χάμω,
τί νὰ κάνω, δὲν ἔμπορῶ!

[Μέχρι τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ἄσματος ὑπὸ τῶν γερόντων, ἡ ὀρχήστρα μόνη
ἐξακολουθεῖ αὐτὸ ἡμιψῶνως]

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Κὺρ-Θανάση . . . Κὺρ-Θανάση! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ἔντρομος. — Τί; . . . τί εἶναι;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, περιχαρής. — Νάτος! . . . Νάτος! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ποιός;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Μωρὲ ὁ θησαυρός! . . . Γιὰ δὲς ἐδῶ! . . .

[Τῷ δεικνύει τεμάχιον ὑάλου] Ὦ διάβολε! . . . γυαλί εἶναι! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ἀπογοητευμένος. — Καὺμένε καὶ σὺ μ' ἐφόβισες;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Τί νὰ σοῦ κάνω . . . γυάλιζε σ'ἄν ντούπια!

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Σ'ἄν σκοῦρα ὅμως τὰ βλέπω τὰ πράμ-
ματα! . . . Οὔτε λεπτὸ τσακιστὸ δὲν ἤυραμε ἀκόμα!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Μωρὲ, τράβα δουλειά σου!

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ἀπόκχιμα, κὺρ-Νικόλα!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ ἄδων.

Χτύπα, κὺρ-Θανάση, χτύπα
ρίχτα κάτω τὰ ντουβάρια . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ἄδων

Ἄχ! Νικόλα, δὲν ἀντέχω
τὰ ντουβάρια νὰ βαρῶ! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. Καὶ σὲ λίγο θὰ φανοῦνε
μὲ χρυσάφι τὰ πιθάρια!

ΚΥΡ ΘΑΝΑΣΗΣ. Δὲν βαστῶ, θὰ πέσω χάμω
τί νὰ κάνω δὲν ἔμπορῶ!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. } [Ἐν θυφθίᾳ]
ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. }

Νὰ τῶθειεν ἡ μοῖρα μας
νὰ ἦτανε γεμάτα,

ἀπὸ δραχμαῖς, πεντόλιρα,
φλουριά καὶ κολωνάτα !
Δραχμαῖς, φλουριά ! } δὲς
Δραχμαῖς, φλουριά ! }
Ἀπὸ δραχμαῖς πεντόλιρα
ντουμπλόνια καὶ φλουριά !
Δραχμαῖς, φλουριά !
Δραχμαῖς, φλουριά !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ, κὺρ-Νικόλα, ἀρχίζω ν' ἀπελπίζωμαι.

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Γιατί ;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ἄμ ! δὲν βλέπεις ; Οὔτε θησαυρὸ βρίσκομε, οὔτε τίποτα.

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Μπρέ, τράβα 'μπρὸς κ' ἔννοια σου, ἔτσι εὐκολὰ δὲν βρίσκονται οἱ θησαυροί, τί πάει νὰ εἰπῆ ! Δὲν ἄκουσες τί ἔλεγαν οἱ φιλόσοφοι, ὁ Χρυσόστομος, ἐκεῖνος ὁ ἄλλος ὁ Λουκάνικος, πῶς διάβολο τὸν εἶπανε. . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Μὰ δὲν εἶδες ποῦ δὲν ἦσαν σύμφωνοι.

ΚΥΡ ΝΙΚΟΛΑΣ. — ὦ ! ἀδελφέ καὶ σύ, διακόσες πενήντα γιλιὰδες ἦταν ἡ διαφορὰ τους . . . χάρισμά τους ! Νὰ δὰ ἡ ὥρα νὰ κάνουνε ἔτσι γιὰ διακόσες πενήντα ψωροχιλιὰδες . . . Ἄϊντε, τράβα κ' ἔννοια σου.

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Μὰ γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ, μήπως θαρρεῖς πῶς ἔχω σκοπὸ νὰ 'βρῶ τὸ κέντρον τῆς γῆς ; Συχώρα με, ἀδελφέ, κι' ἀπόκαμα !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Μωρ' ἔλα 'ς τὸ νοῦ σου κὺρ Θανάση, καὶ δὲν εἶνε παῖξε γέλασε.

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ἐέρεις τί λέγω κὺρ Νικόλα ; Κρῖμα 'στὸ μύλο !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, δυσανασχετιῶν. — Αὐταῖς εἶνε θεωρίαις μυλωνᾶ, καὶ θεωρίαις μάλιστα μπόσικες . . . Ἐλα τράβα 'μπρὸς.

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Μοῦ φαίνεται, πῶς μᾶς τὴν ἔφτειαξεν ἐκεῖνος ὁ πολυλογᾶς, ὁ καταμετρητής, ποῦ ἂν τύχη καὶ μοῦ πέση καμμιὰ φορὰ 'στὰ χέρια θὰ τοῦ κάνω καταμέτρησι ἀπάνω 'ς τὸ κορμί του ποῦ νὰ πάη καπνός ! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Γι' ἄκουσε 'δῶ.

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Λέγε.

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Μοῦ τὸν παραχωρεῖς σὲ μένα τὸ θησαυρὸ ;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Τί ἔκαμε, λέει ;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Μὰ ἀφοῦ δὲν ἴβρισκεται ;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ὅχι. Εἴτε ἴβρεθῆ, εἴτε δὲν βρεθῆ, πάντα μαζῆ θὰ τὸν ἔχουμε !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Ὅχι, σὰν δὲν βρεθῆ, νὰ τὸν ἔχεις μόνος σου !

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ αὐτοὶ καὶ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ἐξερχομένη τοῦ οἴκου της. — Μπᾶ ! καλὲ τί βλέπω ! Ὅνειρον εἶναι ἦ . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ὅνειρο βέβαια ! . . . ἄμ ! τί ἄλλο ! Δὲν βλέπεις ;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, ἀργίλως. — Τί ἀγαπᾶς ἢ ἀφεντειά σου τέτοια ὦρα ἔξω, αἶ ;

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Ἀκουσα ταραχὴ καὶ βγῆκα νὰ ἴδῶ τί τρέχει. [ἴδια] Χωρὶς ἄλλο, τοῦ δικηγόρου δουλειαῖς εἶν' αὐταῖς !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Αἶ, τώρα ποῦ ἔμαθες τί τρέχει καὶ δὲν τρέχει, καλὰ θὰ κάνης νὰ πᾶς μέσα πρὶν ἀρπάξης καμμιὰ κατάρροῦ μ' αὐτὴν ἐδῶ ! [τῆ δεικνύει τὴν ἀείνην].

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Μὰ πατέρα μου . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

Οἱ αὐτοὶ καὶ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἔμενον ὀπισθεν τῆς κρήνης, προχωρῶν καὶ προσποιούμενος ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτ' — Μπᾶ ! Τί βλέπω ! Εὐπνίος εἶμαι ἦ κοιμοῦμαι ;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Κοιμᾶσαι, παιδί μου, κοιμᾶσαι ! . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ἀργίλως. — Τί ἀγαπάει ἢ μούρη σου ἴδῶ ;

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Νά, ἄκουσα ταραχὴ καὶ βγῆκα [ἴδια]. Ἦ δουλειά μας πάει γαϊτάνι. Νὰ μοῦ ζήσης δικηγόρε μου ! [ὑψηλοφώνως] Μὰ δὲν μοῦ λέτε, γιατί γκρεμίσατε τὸν μῦλο ;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Διὰ νὰ ῥωτᾶς ἐσύ !

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Κρῖμα ἴς τὸ μῦλο ! Τί ὦραῖα ποῦ ἄλεθε ! . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Ἐλα, ἔλα τὸν ἀέρα σας !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Τραβᾶτε ἀπὸ ἴδῶ γρήγορα !

[Εἰς τὸ βάθος φαίνεται ὁ Λυκοδργος]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤῆ ΕΒΔΟΜῆ

Οἱ ἄνωτέρω καὶ ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — ὦ ! Νὰ καὶ ὁ λεγόμενος.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Τί ἔχουμε, καλοί μου γέροι ;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Τί νάχουμε ; [Δεικνύων τὰ ἐρείπια τοῦ μύλου] Νά ! δὲν βλέπεις ;

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Ἄ ! . . . Σεῖς λοιπὸν εἴσθε οἱ νοικοκυραῖοι τοῦ μύλου ! . . . Καλά . . . πολὺ καλά . . . ὥστε τώρα θὰ εἴσθε εὐχαριστημένοι, εὐτυχεῖς.

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Τί λές, ἀδελφέ ;

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Τί θέλετε νὰ εἰπῶ. Λέγω, ὅτι τώρα θὰ εἴσθε πολὺ εὐχαριστημένοι.

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Καὶ γιατί ;

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Ἄμ ! Κοτζὰμ θησαυρὸ ηὔρατε.

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Τί ηὔραμε λέει ;

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Τὸ θησαυρὸ, τί ἄλλο !

[Οἱ γέροντες ὑποβλέπουσιν ἀλλήλους μετὰ τινος δυσπιστίας]

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ, παιδί μου, παλαβὸς εἶσαι ἢ τρελλός ;

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο.

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Τότε γιατί παραμιλεῖς ;

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Ἄπ' τὴ χαρά μου, ποῦ σὰς βλέπω εὐτυχεῖς.

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Πάρτονε 'ς τὸ γάμο σου νὰ σοῦ 'πῆ καὶ τοῦ χρόνου !

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Ἄμ ! εἶναι νὰ μὴ χαίρεται κανεὶς σὲ τόση εὐτυχία ! Ἄχ ! Μὰ τὸν Θεὸ σὰς ζηλεύω !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Ἄμε 'ς τὸ καλὸ παιδί μου, νὰ ζήσης, γιατί ἂν ἤξερες πῶς κρατιέμαι !

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς δὲν θὰ κρατιόσουνα ἀπ' τὴ χαρὰ . . . πάλι καλά . . .

[Ἄπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς σκηνῆς ταύτης ἡ Γιαννούλα καὶ ὁ Γιῶργος συνομιλοῦσιν ἰδιαιτέρως]

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, τῇ Γιαννούλα. — Γκρεμίσου σὺ ἀπὸ 'κεῖ.

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Βρὲ γυιόκα μου, μὴ μᾶς πειράζης, τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλουμε !

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Μὰ γιὰ σταθῆτε . . . μαζύ μου τάχατε ;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Μαζύ σου ! Ἄλλὰ μὲ ποιὸν θές νὰ τάχουμε ; Τί σοῦ χρωστούσαμε, δὲν μοῦ λές, νάρθῃς ἐδῶ καὶ νὰ μᾶς πουλήσης τόσα χάλτσια ; αἶ ;

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Λᾶθος ἔχετε, ἐγὼ δὲν ζήτησα νὰ σᾶς πουλήσω τίποτα, ν' ἀγοράσω ἤθελα τὸν μῦλο . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ὅριστε, πάρτον τώρα, ἂν τὸν θέλῃς.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Ἄ ! τώρα ποῦ ηὔρατε σεῖς τὸν θησαυρόν, μοῦ εἶναι περιττός.

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Τὸ ἴδιο τροπᾶρι, βλέπω, βαστᾶς ἀκόμα ! Βρέ, ποιὸν θησαυρό ; !

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Ποῖόν θησαυρόν ! Δυστυχισμένοι γέροι. Καὶ ἤθέλατε μεγαλείτερον θησαυρόν ἀπ' αὐτόν ὅπου ηὔρατε ; ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν ποῦ σᾶς ἀπέδωκα ; Ἡθέλατε μεγαλείτερον θησαυρόν ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν σας, τὰ ὁποῖα ἐξ αἰτίας τοῦ καταραμένου αὐτοῦ μύλου ἐπάθαιναν ἀπὸ μαρασμόν ; Μωροὶ καὶ δυστυχεῖς ! Σᾶς ἀποδίδω τὴν ἡσυχίαν καὶ εὐτυχίαν σας καὶ ἀπορεῖτε ; Ἴδου ἡ χαρὰ σας, Ἴδου ἡ εὐτυχία σας . . . τὰ παιδιὰ σας . . . θέλετε ἄλλον θησαυρόν μεγαλείτερον αὐτοῦ ;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, ὀρμῶν καὶ ἐν λυγμοῖς ἐναγκαλιζόμενος τὸν Λυκοῦργον. — Παιδί μου !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ὁμοίως. — Γυιόκα μου !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ, ἐναγκαλιζόμενος τὴν Γιαννούλαν. — Κόρη μου !

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Πατέρα μου !

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ, ἐναγκαλιζόμενος τὸν Γεώργον. — Γυιέ μου, παιδί μου!

ΓΕΩΡΓΟΣ. — Πατέρα μου !

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, συγκεκλινημένος. — Ἴδου ζωντανὴ εἰκὼν τῆς εὐτυχίας !

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Κύριε Λυκοῦργε, πῶς νὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώσωμε ;

ΓΕΩΡΓΟΣ. — Πῶς νὰ σᾶς τὸ ξεπληρώσωμε ;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Πάρε μας ὅλους σκλάβους !

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Ὅχι ἀδερφέ, καλλίτερα νὰ τὸν πάρωμε μεῖς . . .

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Πῶς ;

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Νὰ τὸν πάρωμε κουμπάρο εἰς τὸν γάμον τῶν παιδιῶν μας.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Αὐτὸ μάλιστα, τὸ δέχομαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Καὶ τί δουλειὰ κάνεις, παιδί μου ;

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Δικηγόρος.

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. { Δικηγόρος !!

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. {

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ. — Καὶ γιὰτί ἐκπλήττεσθε ;

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ. — Δικηγόρος κ' ἔκανες ἓνα τέτοιο καλό ! . . .

ΚΥΡ-ΝΙΚΟΛΑΣ. — Καὶ χωρὶς χαρτόσημα ! . . . Μπράβο ! Νὰ μοῦ ζήσης, παιδί μου, νὰ μοῦ ζήσης ! . . . [Ἄδων ἀριθ. 7].

Βρέ παιδιά μου, τί τὰ θετε,
δὲν βαστῶ ἀπ' τῆ χαρά,
ὅπου εἶδα ἔς τὸ χωριό μας
δικηγόρο μιὰ φορά,
ποῦχει πάντα συνειθίση
ἔς τὰ χαρτιά ψευτιαῖς νὰ γράφη,
νὰ τραθήξῃ μὲ τὸ δίκηο
καὶ νὰ πῆ τῆ σκάφη, σκάφη!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ καὶ ΓΙΩΡΓΟΣ [Ἐν δυοῖα]

Νὰ κ' ἐμεῖς, οἱ δυὸ τὸ ἴδιο,
εἴμαστε ὅλω χαρὰ
νὰ ἰδοῦμε ἔς τὸ χωριό μας
δικηγόρο μιὰ φορά,
πῶχει πάντα συνειθίση
κόλπα χίλια δυὸ νὰ κάνῃ
μ' ἓνα κόλπο του καινούργιο
ἀπ' τῆ πλάνῃ νὰ σᾶς βγάνῃ!

ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ.

Ἔτσι εἶναι, βρέ παιδιά μου,
κάτω δῶ ἔς τὸν κόσμον τοῦτο
θησαυρὸς δὲν θὰ εἰπῆ,
νᾶσαι πρῶτος εἰς τὸν πλοῦτο
νᾶχῃς χίλια δυὸ στολίδια,
νᾶχῃς μὲ οὐρᾶ παρᾶ
κι' ἀπ' τὸ σπῆτι σου νὰ λείπη
τῶν παιδιῶν σου ἡ χαρά!

ΠΑΝΤΕΣ ἐν χορῷ.

Κάτω δῶ ἔς τὸν κόσμον τοῦτο,
ποῦ δὲν θρίσκεις προκοπή
σᾶν ὁμόνοιαν δὲν ἔχεις,
θησαυρὸς δὲν θὰ εἰπῆ
νᾶσαι πρῶτος εἰς τὸν πλοῦτο
νᾶχῃς μὲ οὐρᾶ παρᾶ
κι' ἀπ' τὸ σπῆτι σου νὰ κείπη
τῶν παιδιῶν σου ἡ χαρά!
Ἡ χαρά! Ἡ χαρά!

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ